

Norsk Lovtidende.

Udgiven efter offentlig Foranstaltning

ifølge Lov af 1ste April 1876.

N°. 19.

Udgivet 27de Mai.

1899.

Høieste Resolution

19 Mai.

af 19de Mai.

Fredningstiden for Hummer i Rygge og Raade Herreder, Smaalenenes Amt, fastsættes med Hjemmel af Lov om Fredning af Hummer af 29de Juni 1894 § 2 indtil videre til Tidsrummet fra 1ste Juli til Kl. 8 Morgen den første Søndag efter 15de September.

Lov

20 Mai
Nr. 1.

om Afgivelse af Lig til Brug for Universitetets medicinske Undervisning.

Vi Oscar, af Guds Raade Konge til Norge og Sverige, de Gothers og Venders,

Gjøre bitterligt: At Os er bleven forelagt det nu forsamlede ordentlige Storthings Beslutning af 8de Mai dette Aar, saalydende:

§ 1. Til Brug for den medicinske Undervisning ved Universitetet skal dettes anatomiske Institut kunne fordre afgivet a) de i det offentlige Baretægt værende Lig, for hvis Begravelse der ikke af Afdødes Slegtninger drages Omjorg, og b) Lig af Personer, som har truffet Bestemmelse om sit Ligs Afgivelse i nævnte Diemed.

Saadan Afgivelse maa dog ikke finde Sted, naar Dødsfaldet er bevirket ved alut ondartet smitsom Sygdom og udenfor de under Bogstav b nævnte Tilfælde heller ikke, naar der hos den, som har Liget i sin Baretægt, inden en nærmere fastsat Frist nedlægges Forbud derimod af Afdødes Egtesælle, Forlovede, Slegtninger i ret op- eller nedstigende Linje eller Søskende.

20 Mai
Nr. 1. § 2. Nærmere Forskrifter til Gjennemførelse af denne Lov gives af Kongen eller den, han dertil bemyndiger.

§ 3. Udgifterne ved Afgivelse af Lig til det anatomiske Institut overensstemmende med denne Lov saavel som Omkostningerne ved afgivne Ligs Begravelse udredes af Universitetet.

Thi have Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antage og bekræfte denne Beslutning som Lov under Vor Haand og Rigets Segl.

Givet paa Stockholms Slot den 20 Mai 1899.

Oscar.

(L. S.)

I Statsministerens Fravær
Einar Løchen.

Lehmann.

20 Mai
Nr. 2.

Lov af L. 15/8 1908 Nr. 10.

angaaende Jagt og Fangst.

Vi Oscar, af Guds Naade Konge til Norge og Sverige, de Gothers og Venders,

Gjøre vitterligt: At Os er bleven forelagt det nu forsamlede ordentlige Storthings Beslutning af 9de Mai dette Aar, saalydende:

1ste Kapitel.

Om Retten til Jagt og Fangst.

§ 1. Med de Indskrænkninger, som indeholdes i nærværende Lov, er Grundeieren eneberettiget til al Jagt og Fangst paa sin Eiendom.

§ 2. Overlader Grundeieren nogen anden sin Eiendom til Brug, skal Jagtretten, hvor intet andet er aftalt, tilkomme Brugeren. Forbeholder Grundeieren sig Jagtretten, skal saadant Forbehold ikke kunne omfatte Brugersens Aker og Eng.

Jagtretten kan ikke for bestandig skilles fra Eiendomsretten til Grunden. Vortforpagtes Jagtret, maa Forpagtningstiden ikke overskride ti Aar. Den samme Tidsindskrænkning skal gjælde, om Jagtretten frastilles Eiendomsretten til Grunden paa anden Maade end ved Vortforpagtning. Dog skal det i Medhold af nærværende Paragrafs første Pasus være tilladt at fæste Jagtret paa længere Tid end ti Aar, naar denne Ret følger Brugsretten til vedkommende Eiendom.

Til Fremleie af Jagtret kræves Grundeierens Samtykke. 20 Mai.
 Eier af Jagtret, som overdrager Jagtens Udøvelse til andre No. 2.
 end Grundens Bruger, er ansvarlig ligeoverfor denne for Skade,
 som ved Jagten tilføies Brugerens Eiendom.

Hvad der i nærværende Paragraf er bestemt angaaende Jagt-
 retten skal ogsaa gjælde Retten til at drive Fangst af Vildt.

§ 3. I Sameiestrækninger tilkommer Retten til Jagt og
 Fangst samtlige de, der har Eiendoms- eller Brugsret til Skog,
 Havnegang, Slaatte eller Grund i Sameiet.

Enhver, der efter foregaaende Passignus har Ret til Jagt og
 Fangst i Sameiet, kan med en Maanedes skriftligt eller vidnefast
 Varjel sammenkalde de øvrige ligeledes Jagtberettigede til et Møde
 til Valg af et Styre paa indtil fem Mand, hvem Forvaltningen
 af Jagt og Fangst i Sameiet overdrages efter Regler, som ud-
 arbeides af Styret og godkjendes af Amtmanden efter først at
 have været de Jagtberettigede i Sameiet forelagt til Udtalelse.

Reglerne skal være gjældende for fem Aar ad Gangen.

Har jagt- og fangstberettiget Lodeier overladt nogen anden
 sin Eiendom til Brug, træder Brugerens, hvor intet andet er aftalt,
 overensstemmende med § 2 i Lodeierens Sted. Husmand, som
 har Fæste paa Plads, tilliggende en af de Eiendomme, som har
 Lod i Sameiet, skal, naar intet andet er aftalt, i Sameiestrækningen
 have Ret til Jagt uden Hund efter alt Vildt, undtagen Elg, Hjort
 og Vildren.

§ 4. I Privatalmennyinger tilkommer Retten til Jagt og
 Fangst Almennyens Eier. Har Almennyen flere Eiere, forhold-
 des efter Reglerne i § 3. Indvaanere af det Distrikt, som har
 Brugsret i privat Almenny, skal dog der have Afgang til at
 drive Jagt uden Hund efter alt Vildt undtagen Elg, Hjort og
 Vildren.

§ 5. I Bygdealmenning skal enhver Beboer paa de Eien-
 domme, som har Brugsret i Almennyen, have Afgang til Jagt
 og Fangst — Jagt efter Elg, Hjort og Vildren derfra undtaget.

Jagtretten forvaltes af Almenningsstyret efter Regler, som
 udarbejdes af dette og godkjendes af Kongen eller den, han dertil
 bemyndiger. Mindst fire Uger, forinden Almenningsstyrets Udkast
 til Regler indsendes til Godkendelse, skal de være udlagt til Efters-
 syn paa et for Distriktet bekendt Sted, efterat Beskjendtgjørelse der-
 om er udsærdiget paa den for Distriktet sedvanlige Maade. Ind-
 tægt ved Bortleie af Jagtret indgaar i Almenningskassen.

Med Hensyn til Jagt efter Elg og Hjort i de Strækninger,
 som omhandles i §§ 3, 4 og 5, henvises til Reglerne i §§ 18
 og 19.

Forsaauidt Udlænding i Genhold til de af Kongen givne
 Bestemmelser maatte have erhvervet Afgang til Jagt efter Elg,
 Hjort eller Vildren i de Strækninger, som omhandles i denne og

20 Mai. de 2 næstfølgende Paragrafer, skal det under saadan Jagt være No. 2. ham tilladt at jage og fælde de Rovdyr og Rovfugle, for hvis Fældelse i nærværende Lov er fastsat Præmie.

Ap. L. 1²/₃ 1920 Nr. 3. § 6. I Statsalmenning og ikke særskilt matrifulerede Statsfjoge skal Jagt og Fangst være fri for enhver norst Borger mod Løsning af Jagtkort. Dog skal Udenbygdsboende, der ikke er Grundeier i det eller de Herreder, hvori Almenningen eller Statsfjogen ligger, herfor erlægge forskudsvis en aarlig Afgift, som bestemmes af Kongen eller den, han dertil bemyndiger. Denne Afgift maa for Jagt med Hund ikke være højere end tyve Kroner og for Jagt uden Hund samt for Anbringelse af Fangstindretninger ikke højere end to Kroner.

Herfra undtages Jagten paa Elg, Hjort og Vildren; hvorledes der med denne Jagt skal forholdes, bestemmes af Kongen eller den, han dertil bemyndiger, efterat vedkommende Kommunes Ithyrers Udtalelse er indhentet.

Jagtkort lyder paa Navn og gjælder for Kalenderaaret. Det udstedes af Lensmanden. Jagtkortet skal medføres og inden Jagtomraadet forevises, naar som helst det af nogen forlanges. Af den indkomne Afgift indgaar en Halvpart i Statskassen og en Halvpart i vedkommende Herredskasse. Indtægt ved Vortleie af Jagt efter Storbildt fordeles paa samme Maade. Er flere Herreder brugsberettigede i Almenningen, bliver den Herrederne tilfaldende Anpart af Afgiften at fordele mellem disse efter de til Gaardsbehov brugsberettigede Eiendommers Matrifelskyld.

Offentlig ansatte Stogfunktionærer skal inden sit Distrikt være fritagne for at erlægge den heromhandlede Afgift.

Ap. L. 1²/₃ 1920 Nr. 3.

§ 7. For Fjeldstrækninger, som uden at være Almenning ikke er i privat Eie, skal gjælde de samme Regler som i forrige Paragraf bestemt. Jagtkortet udstedes af Lensmanden og gjælder for nævnte Strækninger overalt inden Landets Grændser.

§ 8. I særskilt matrifulerede Statsfjoge og paa anden Grund, som er Statens private Eiendom, har Staten med Hensyn til Jagt og Fangst en Grundeiers Ret. Dog skal enhver, som har Havne- eller Hugstret i Statsfjog, som ikke er Embedsgaardsfjog, have Ret til der at drive Jagt uden Hund efter alt Vildt undtagen Elg, Hjort og Vildren mod hos vedkommende Stogforvalter at løse et Jagtkort, som betales med Kr. 2,00. Hvad forøvrigt Jagtkortets Udstedelse samt Fremvisningspligt angaar, henvises til Reglerne i § 6. Forøvrigt bestemmes Reglerne for Udøvelse af Jagt og Fangst af Kongen eller den, han dertil bemyndiger, efterat vedkommende Kommunestyrrers Udtalelse er indhentet.

Paa Statens Jord i Finmarken er Jagt og Fangst fri for enhver norst Borger.

§ 9. Paa Elv og Indsø gaar Grundeierens Ret til Jagt og Fangst saa langt som hans Eiendomsret. Grundeierens Ret til

Jagt og Fangst gaar mod Hav og Fjord saa langt, som Landet til enhver Tid ligger tørt. Udenfor denne Grændse samt paa Grunde og Skjær, som ved almindeligt Høivande er overstykket og ikke som Kobbembeide tilligger en Eiendom, er Jagt og Fangst fri for enhver norff Borger.

Angaaende, hvorledes der med fredlyst Eg- og Dunvær skal forholde, henvises til §§ 15 og 28.

§ 10. Jagt efter de Rovdyr og Rovfugle, for hvis Udryddelse af Stat eller Amtskommune er sat Præmie, er fri for enhver norff Borger.

§ 11. Den, som paa lovlig Jagtgrund har opjaget Elg, Hjort, Vildren eller Hare har Ret til med eller uden Hund at forfølge og bemægtige sig Dyret, efterat det er kommet ind paa Andenmands Grund.

Bevisbyrden for, at Dyret er opjaget som anført, paahviler Jægeren. Under Jagt som i denne og foregaaende Paragraf omhandlet maa ikke Skud løsnes paa Andenmands Gaardstum eller i hans Hæve.

Skade paa Andenmands Eiendom, foranlediget ved saadan Jagt som i denne og foregaaende Paragraf omhandlet, erstattes af Jægeren. Erstatningens Størrelse bestemmes i Mangel af mindelig Overenskomst ved Skjon, optaget i Overensstemmelse med § 41 i Lov om Fjords Fredning af 16de Mai 1860.

§ 12. Udlænding, som her i Riget udenfor sin egen Eiendom vil drive Jagt eller Fangst, skal erlægge en aarlig Afgift til Statskassen, stor et hundrede Kroner. Erlæggelsen af denne Afgift giver dog ikke Ret til at drive den Jagt eller Fangst, som er fri for norffe Borgere. Det bestemmes af Kongen eller den, han dertil bemyndiger, til hvilken offentlig Tjenestemand Afgiften skal erlægges.

Jagen maa tilfæde Udlænding at drive Jagt eller Fangst, uden at Udlændingen kan fremvise Kvittering for betalt Afgift for Aaret. Den, som tilfæder Udlænding at drive Jagt eller Fangst, skal inden tre Dage melde dette til Lensmanden med Opgivende af Udlændingens Navn, af Jagtrettens Bestaafenhed og Varighed samt Stedet, hvor den skal udøves, ledsaget af Bevidnelse for, at Udlændingen er i Besiddelse af Kvittering som foran nævnt.

Denne Kvittering samt skriftligt Bevis for erhvervet Jagttilladelse er Udlændingen pligtig at forevise, naar somhelst han dertil opfordres.

2det Kapitel.

Fredning og Forbud.

§ 13. Efternævnte Bildtsorter maa ikke jages, dræbes eller skades udenfor følgende Jagttider:

L. 14 Mai 1902
(1. Mai 1923)
(18 Juli 1924)
(10 Juli 1925)

20 Mai. Elg fra 10de September—30te September;

No. 2. Kronhjort fra 15de August—30te September;

Roller fra 15de September—30te September;

Bildren fra 1ste September—14de September;

Hare, Tiur, Røi, Maarfugl og Hjerpe fra 15de September—14de Marts:

Rype fra 15de September—31te Marts;

Rugde fra 15de September—20de Mai;

Erflugl fra 15de Oktober—14de Marts.

I Jagttiden medregnes begge de her nævnte Dage.

Marsskalve af Hjort og Bildren maa ikke fældes.

§ 14. Bæver, Raadyr, Gemser, Svane, Fasaner (og Raphøns) skal være fredede det hele Aar.

Gier af D eller Park, hvor Fasaneri er oprettet, tillades dog at fange, jage og dræbe Fasaner paa saadan Eiendom.

§ 15. Paa fredlyst Vg- og Dunvær og 1,5 km. paa Sjøen ud fra samme skal Erflugl være fredet det hele Aar.

I Tiden fra 1ste April til 15de August skal det være forbudt uden Eierens eller Besidderens Tilladelse at drive Jagt og Fangst eller løse Skud paa Bæret og paa Sjøen i nævnte Afstand.

Fredlysning af Vg- og Dunvær kan finde Sted, naar vedkommende Herredsstyrets og Amtsthings Anbefaling samt Kongens Tilladelse er erhvervet.

Fredlysningen maa mindst en Maaned før sin Ikrafttræden være læst tilthinge samt bekendtgjort i „Kundgjørelsestidende“ og fra Herredets Kirkebatter. Fredlyste Vg- og Dunvær maa betegnes ved tydelige Mærker paa saadan Maade, som Kongen bestemmer. Hvor Fredlysning af Vg- og Dunvær er foregaaet før denne Lovs Ikrafttræden, sker der ved denne Lovs Bestemmelse ingen Indskrænkning i disse Værs Rettigheder.

§ 16. Fangstindretninger for Hare, Tiur, Røi, Maarfugl og Hjerpe skal alene kunne anbringes i Tiden fra og med 15de Oktober til og med 14de Marts og for Rype fra og med 15de Oktober til og med 31te Marts. Det skal være tilladt i Fredningstiden at fælde Hare, naar den gjør Skade i Have eller paa Frugttrær.

§ 17. Alle Fugle, som ikke foran er nævnt, skal være fredede for Jagt og Fangst fra og med 15de Marts til og med 14de September. Herfra undrages Rovfuglene (Dag- og Natrovfuglene), alle Arter Svømmefugle — dog ikke brednæbbede Vnder —, Fiskeheire, Ravn, Kraaker, Raier, Skjærer, Nøddeskræker, Lavskræker, Dompap, Korsneb, Værsler og (Spurve)

Dog skal det være tilladt i Fredningstiden at fælde de efter nærværende Paragraf fredede Fugle, naar de gjør Skade i Have, paa Aker eller Frugttrær.

L. 14. Mai. 02.
L. 18. Juli 1924?
L. 10. Juli 1925)

L. 15. Aug. 08.

§ 18. Paa hver særskilt matrifuleret Eiendom skal der blot 20 Mai. kunne fældes én Elg og én Hjort (Kronhjort eller Kølle) aarlig. No. 2. Kongen eller den, han dertil bemyndiger, kan dog for indtil fem Aar ad Gangen meddele Eier af større sammenhængende Skogstrækninger, Bygdealmenninger og Privatalmenninger, som blot udgør ét Brugsnummer, Tilladelse til at fælde flere Dyr aarlig. Naar flere sammenstødende Eiendomme slaæes sammen til ét Jagtterræn, kan Kongen for indtil fem Aar ad Gangen meddele Tilladelse til, at der paa dette Terræn uden Henhyn til de forskjellige Eiendommers Grændser fældes et Antal Dyr, der ligeledes af ham bestemmes.

Endvidere kan Kongen efter Andragende fra vedkommende Herredssthire med Amtsthingets Anbefaling for en Tid af fem Aar ad Gangen tillade, at der paa Den Hitteren i Søndre Trondhjems Amt fældes en Kronhjort og en Kølle paa hver særskilt matrifuleret Eiendom.

Løs, paa Dreivet halsende Hund maa ikke benyttes paa Elgjagt.

§ 19. For ikke særskilt matrifulerede Bygde- og Privatalmenninger bestemmer Kongen eller den, han dertil bemyndiger, efterat vedkommende Eieres og Kommunesthyrers Udtalelser er indhentet, hvorledes der skal forholde sig med Jagten efter Elg og Hjort. Ligesaa for ikke særskilt matrifulerede Sameier, som tilligger flere Gaardsnummere i Fællesskab. Tilligger et Sameie kun et enkelt Gaardsnummer, kan der, saafremt Eierne af de forskjellige Brugsnummere er enige om Ordningen, fældes en Elg og en Hjort i Sameiestrækningen istedenfor paa et af Brugsnummerne.

§ 20. Hvor Elg eller Hjort aarligaars gjør betydelig Skade L'15 Aug. 08. paa Skog, kan Kongen give vedkommende Grundeier eller Bruger Tilladelse til at benytte sin Jagtret ligeoverfor disse Dyr udenfor den i nærværende Lov bestemte Jagttid.

§ 21. Bruger af fast Eiendom skal være berettiget til saavel i som udenfor Jagttiden at fælde Hjort, dog ikke Kalve, paa sin dyrkede Jord, naar disse Dyr bestadiger hans Have, Aker, Eng eller plantede Træer. L'18 Jan. 1924. 13

Inden tre Døgn, efterat saadan Hjort er fældet, skal Anmeldelse herom ske til Distriktets Lensmand, ledsaget af Erklæring fra to uinteresserede, i Udvalget staaende Skjønsmænd om, at Skaden har været af saadan Betydning, at Dyret burde fældes.

Benyttelse af denne Ret til at fælde Skadedyr medfører ingen Indskrænkning i den Grundeieren i sin Almindelighed tilkommende Jagtret.

§ 22. Det skal være forbudt at benytte følgende Fangstmaader eller at anbringe følgende Fangstredskaber: L'15 Aug. 08.

Fangstindretninger af enhver Art for Elg, Hjort og Bildren Dyregrav, Baas og Tane; Hov, Garn og alle Slags Fiskeredskaber

20 Mai. for Fugl; Trampsag (Jodsag) for altflags Vildt undtagen for Oter,
No. 2. Ulv, Gaupe og Ræv samt, naar Sagen forsvaerlig overbæffes eller
anbringes mindst to Meter over Marken, for Maar og for Rov-
fugle.

Fagdmaade, som fordrer Anvendelse af kunstigt Lys, er ikke
tilladt.

Evommende Elg, Hjort og Vildren maa ikke anfaldes, fanges
eller dræbes, undtagen naar Dyret som saaret forfølges.

§ 23. Udlæggelse af Selvkud, Bjørnestok og Bjørnesag skal
være forbudt, medmindre Herredsstyret ved Beslutning, som stad-
fæstes af Kongen, tillader enkelt navngiven Person at udlægge saa-
danne Fangstredskaber.

§ 24. Saavel den, der i Genhold til § 23 vil udlægge
Selvkud, Bjørnestok og Bjørnesag, som enhver, der vil benytte
andet Slags Fangstredskab, der af vedkommende Herredsstyre erklæ-
res for at være af farlig Veffaffenhed, er forpligtet til

1. at anmelde det for Lensmanden;
2. at skaffe Erklæring fra to af Lensmanden opnævnte i Ud-
valget staaende Skjønsmænd om, at der iagttages saadanne
Forsigtighedsregler, at Fangstindretningen ei antages at kunne
medføre Fare for Mennesker eller Vofæ;
3. at lade bekjendtgjøre enten ved Opflag eller ved Offentlig-
gjørelse i Egnens mest udbredte Tidender, eller ved Læsning
fra Kirkebaken, eller paa anden hensigtsmæssig Maade, der
af Lensmanden i hvert Tilfælde godkjendes som tilfredsstil-
lende:
 - a. Stedet, hvor Fangstindretningen er anbragt, saa nøiagtig
betegnet som muligt,
 - b. Fangstindretningens Veffaffenhed og
 - c. den af Skjønsmændene derom afgivne Erklæring.
 Derhos har han forsaavidt det af Lensmanden forlanges,
4. at betegne Stedet ved Anbringelse af Mærketable.

Benyttes Fangstmidlerne i længere Tid, skal Anmeldelsen og
— forsaavidt dertil er Anledning — Bekjendtgjørelsen gjentages
hver Maaned. Naar de ikke mere benyttes, skal de borttages eller
tilintetgjøres, saa at Mennesker eller Vofæ ikke derved udsættes for
at komme til Skade.

Den, som maatte ville benytte andre Fangstmidler end de,
hvorom Herredsstyrets Erklæring er afgivet, har, hvis disse Indret-
ninger er af en hidtil inden Herredet ukjendt Veffaffenhed, at anmelde
dette for Lensmanden, der, hvis han anser Fangstindretningen for
farlig, kan forbyde dens Anvendelse, indtil Herredsstyrets Erklæring
er afgivet.

§ 25. Gift maa ikke udlægges uden vedkommende Brugers
eller Havneberettigedes Samtykke og under ingen Omstændighed
nærmere offentlig Vei end 100 Meter. Herredsstyret kan afgive

nærmere Bestemmelser angaaende Udlæggelse af Gift inden Her- 20 Mai.
redet. No. 2.

§ 26. Fra og med den sjette Dag efter Udløbet af de i Medhold af nærværende Lov fastsatte Jagttider for Elg og Hjort og indtil Dagen efter, at ny Jagttid er indtrædt, skal det være forbudt at afhænde, salbyde, købe eller modtage Kjøb af de nævnte Dyr.

§ 27. Alt skudt eller fanget fredet Vildt, som ikke er nævnt i foregaaende Paragraf, maa kun sælges, afhændes eller modtages fra og med Dagen efter, at Jagt- eller Fangttiden er indtrædt, og indtil Udløbet af den for hver Vildtsort fastsatte Jagttid, medmindre Vildtet senest Dagen efter Udløbet af Jagttiden af Politiet er stemplet paa saadan Maade, som bestemmes af Rongen eller den, han dertil bemyndiges. L. 14 Mai 02.

§ 28. Det skal være forbudt paa Andenmands Grund at forstyrre Fuglereder samt derfra borttage Vg og Dun.

Grundeier maa ikke borttage eller lade borttage Vg af de ifølge §§ 13 og 14 fredede Fugle med Undtagelse af Erfugl.

Medeier i Vg- og Dunvær maa ikke derfra uden Medeiers Vidende tage eller lade borttage Vg eller Dun.

I Almennings og paa Højfjeldstrækninger er det forbudt at forstyrre Reder og borttage Vg af alle Fugle undtagen af dem, der ifølge § 17 er undtagne fra den almindelige Vaarfredning.

Udenfor de i denne Lov gjorte Undtagelser skal det være forbudt at løsne Skud paa anden Mands Indmark uden Grundeierens Tilladelse.

§ 29. Hund, som paa fremmed Jagtgrund træffes jagende paa egen Haand efter nogen af de ifølge nærværende Lovs § 13 fredede Vildtsorter — Elg og Hjort undtagen — i den for vedkommende Vildt lovlige Jagttid, kan af den til Grunden Jagtberettigede eller paa hans Foranstaltning optages.

I Statsalmenninger, Statsfjog og Højfjeldstrækninger, som omhandles i denne Lovs §§ 6 og 7, tilligger Optagningsretten Jagtpolitiet og det almindelige Politi.

Hund, som paa fremmed Jagtgrund træffes jagende paa egen Haand efter Elg eller Hjort i den for disse Dyr gjældende Jagttid eller efter nogen af de øvrige ifølge nærværende Lovs § 13 fredede Vildtsorter i den for disse gjældende Fredningstid, kan optages af hvem som helst.

Hund, som træffes jagende paa egen Haand efter Elg eller Hjort i den for disse Dyr gjældende Fredningstid, kan herunder strax nedstydes af den til Grunden jagtberettigede eller optages af hvem som helst.

Meddelelse om, at Hund er skudt som anført, bliver snarest muligt at tilstille Stedets Lensmand.

20 Mai.
No. 2.

Optaget Hund skal forsvaerlig behandlet og forpleies. Den bliver snarest muligt at overlevere Lensmanden, der med Hensyn til Dyret har at gaa frem efter de i Lov af 22de Mai 1869 om visse Slags indsat eller hittet Vofae foreskrevne Regler.

Hundens Eier godtgjor for Bryderi og Udlæg i Anledning af Foranstaltningen.

3die Kapitel.

Om Præmier for Udryddelse af Rovdyr og Rovfugle.

15 Aug. 08

§ 30. I Præmie for efternævnte Rovdyrs og Rovfugles Udelæggelse betales:

For Bjørn, Ulv, Ferv og Gaupe fem og tyve Kroner; for Maar, Oter og Ræv (begge Arter) to Kroner. I Finmarkens og Tromsø Amt for Ræv én Krone. For Unger af disse Dyr betales som for Vofæne.

For Orn (Vand-, Hav, og Fiskeørn), for Hønseshof, Rype-, Falk (Jagt-, Vandrefalk (Pilgrimsfalk) og for Hubro to Kroner; for Spurvehof og udenfor Finmarken for Lom (Storlom og Smaalom) én Krone. For fjærklædte Unger af disse Fugle betales som for Vofæne.

§ 31. Forat Præmie skal kunne erholdes, fores Huden af det dræbte Rovdyr eller, om det er en Rovfugl, det hele Dyr med Fjærklædning til vedkommende Lensmand, som borttager af de i foregaaende Paragraf omhandlede Rovdyr de to midterste Rør paa høire Forlab og af Rovfugle den midterste Læa paa høire Fod.

Forfaabidt Dyret afleveres til Universitetets eller andre offentlige Samlinger, udfordres ikke den her omhandlede Borttagelse af Rør eller Læa, og er Attest fra vedkommende Samlings Bestyrer da tilstræffelig Legitimation for Præmiens Erholdelse.

Præmien udbetales af vedkommende Lensmand, der attesterer, at Dyret er fældet eller fanget inden Amtet. Er der Grund til at drage Vedkommendes Opgivende i Tvil, skal nærmere Legitimation i denne Henseende forlanges, for Præmien udbetales. Præmien bortfalder, naar Dyret er ulovlig fanget eller fældet. De til Udredelsen fornødne Summer udblygnes paa det Amt, inden hvis Grænser Dyret er fældet.

De i denne og foregaaende Paragraf fastsatte Bestemmelser gjælder ogsaa for Byer, inden hvis Eiendomsgrænser der fældes Rovdyr eller Rovfugle. Præmien udbetales gennem vedkommende Politieembedsmand.

4de Kapitel.

Om Straf og Paatale.

§ 32. Den, som krænker andens Ret ved at fælde, faare eller fange vilde Dyr, som ikke er i nogens Eier, straffes med følgende Bøder:

24 7 3 1/2
paa 1000
hmm

for Elg to hundrede og femti til fem hundrede Kroner; for 20 Mai. Hjort og Bæver to hundrede til fire hundrede Kroner; for No. 2. Bildren og Raadyr et hundrede til to hundrede Kroner; for Hare, Tiur, Røi, Marfugl, Rype, Sjerpe, Raphøns, Rugde, Erfugl og Svane ti til et hundrede Kroner; for andre Dyr to til to hundrede Kroner.

Den, som krænker andens Ret ved at jage eller sætte Fangstredskaber for vilde Dyr, straffes, selv om han derved ikke har fældet ellet fanget noget Dyr, med Bøder fra to til to hundrede Kroner.

Disse Straffebestemmelser kommer ogsaa til Anvendelse paa den, som driver Jagt eller Fangst i de i §§ 6, 7 og 8 omhandlede Strækninger uden at have løst de i disse Paragrafer paabudne Jagtkort, samt paa den, som dersteds fælder Elg, Hjort eller Bildren, saavel forinden Kongens Bestemmelse desangaaende er afgivet som i Strid med saadan Bestemmelse; endvidere paa den, som i Bygdealmemming ulovlig fælder Elg, Hjort eller Bildren eller driver Jagt eller Fangst i Strid med de udfærdigede Regler.

Med Bøder fra Kr. 10,00 til Kr. 50,00 straffes den, som i Statsalmemming, Statsfog eller Højfjeldsstrækninger vægrer sig ved at fremvise det i §§ 6, 7 og 8 omhandlede Jagtkort, naar han dertil opfordres.

§ 33. Udlænding, som her i Riget udenfor sin egen Eiendom driver Jagt eller Fangst uden at have erlagt den i § 12 omhandlede Afgift, eller som vægrer sig ved at fremvise Kvitteringen for samme eller skriftligt Bevis for erhvervet Jagttilladelse, naar han dertil opfordres, straffes med Bøder fra et hundrede til et tusen Kroner.

Paa samme Maade straffes den, som tilstøder Udlænding at drive Jagt eller Fangst paa sin Grund eller paa Grund, hvor han forvalter Jagtretten, uden at paase, at Udlændingen er i Besiddelse af Kvittering for betalt Afgift for Mæret.

Med Bøder fra tyve til et hundrede Kroner straffes den, som efter at have overdraget Udlænding Ret til Jagt eller Fangst udlader at afgive den i samme Paragraf paabudne Anmeldelse til Lensmanden.

§ 34. Overtrædelse af nærværende Lovs Bestemmelser angaaende Jagt-, Fangst- og Fredningstiderne straffes for hvert fældet, faaret eller fanget Dyr med Bøder som i § 32 bestemt.

§ 35. Den, som fælder flere Elge eller Hjorte, end han efter Loven eller efter særskilt Bemyndigelse har Udgang til, straffes efter § 32. Paa samme Maade straffes den, som fælder Elg eller Hjort i ikke særskilt matrikuleret Almemming eller Sameie, forinden Kongens Bestemmelse desangaaende er afgivet, eller forinden Overenskomst efter § 19 sidste Punktum er opnaaet, samt den, som anfalder,

20 Mai. fanger eller dræber usaaet svømmende Elg, Hjort eller Vildren;
No. 2. ligesaa den, som sælger Kalve af Hjort og Ren.

Med Bøder fra femti til to hundrede og femti Kroner straffes den, som paa Elgjagt benytter løs, paa Drebet halsende Hund.

§ 36. Den, som anbringer ulovlig Fangstindretning eller anvender ulovlig Fangstmaade eller anbringer lovlig Fangstindretning i ulovlig Tid, straffes med Bøder fra fem til et hundrede Kroner. Har han herved fanget noget Dyr af de i § 32 omhandlede Vildthorster, kan han tillige straffes efter nævnte Paragraf.

§ 37. Overtrædelse af de i §§ 23, 24 og 25 givne Regler eller de med Hjemmel af samme udfærdigede Bestemmelser straffes med Bøder fra fem til fem hundrede Kroner, forsaavidt ikke højere Straf for Tilfældet maatte være bestemt i den almindelige Straffelovgivning.

§ 38. Ulovlig sælget eller fanget Dyr eller dets Værdi tilfalder Grundeieren eller den, til hvem han har overdraget sin Ret, saafremt han ikke selv har forøvet eller deltaget i Forseelsen, i modsat Fald Kommunkassen.

Efter Omstændighederne kan der tillige tilkjendes den Fornærmede Erstatning for forvoldt Skade.

§ 39. Overtrædelse af Forbudet i § 26 mod Afshændelse m. v. og Modtagelse af Elg- og Hjortekjød straffes med Bøder fra femti til to hundrede Kroner. Overtrædelse af Forbudet i § 27 mod Afshændelse m. v. samt Modtagelse af andet Vildt straffes med Bøder fra ti til to hundrede Kroner.

§ 40. Overtrædelse af Reglerne i §§ 15 og 28 straffes med Bøder fra to til et hundrede Kroner.

§ 41. Naar Hund træffes jagende paa egen Haand efter fredet Vildt som nævnt i § 29, kan Hundens Eier — uanset enten Hunden optages eller ikke — ilægges Bøder fra fem til to hundrede Kroner. Bøderne tilfalder Kommunkassen i det Distrikt, hvor den ulovlige Jagten først er iagttaget.

Bøderne bortfalder, hvis Hunden nedskydes, eller hvis dens Eier straks lader den dræbe.

§ 42. Alle i nærværende Lov fastsatte Bøder tilfalder Kommunkassen paa det Sted, hvor den ulovlige Handling er foregaaet. Er ulovlig Jagt foregaaet over flere Kommuner, deles Bøderne mellem disse.

§ 43. Sager, som reiser sig af Forseelser mod nærværende Lov, behandles i de for Politisager bestemte Former. Baatalen er offentlig. Indeholder Forseelsen alene en Krænkelse af Grundeierens Ret, udtræbes til offentlig Pgatale den Fornærmedes Begjæring.

5te Kapitel.

Almindelige Bestemmelser.

§ 44. Kongen kan for Amt eller større Dele deraf for

L. 15 Aug. 08
" 14 Marts 1924 Nr. 2
" 18 Juni 1924 Nr. 2

indtil fem Aar ad Gangen, naar vedkommende Amtsthing anbefaler det, tilstede følgende Forandringer i nærværende Lovs Bestemmelser: 20 Mai. No. 2.

1. Fredning af enkelte Bildtsorter det hele Aar.
2. Indskrænkning af Jagttiden for enkelte Bildtsorter.
3. Forbud mod Anvendelse af visse Jagtvaaben samt Jagt- eller Fangstmaader, som ansees særlig skadelige for Bildtstanden eller grusomme for Bildtet.
4. Forbud mod at sælge Aarskalv af Elg.
5. Rypejagtens Begyndelse fra 20 August i Vosotens og Vesteraaens Fogderi.

- Rongen eller den, han dertil bemyndiger, kan derhos
1. udfærdige særskilte Bestemmelser for Retten til at drive Jagt paa firføddet Bildt, der holdes i Dyrehave eller indhegnet Park, samt paa Garer, som opholder sig paa Ø, hvor Enkelstemand har Jagtretten;
 2. udfærdige midlertidige Fredningsbestemmelser for Dyr, som ikke er omhandlede i nærværende Lov;
 3. meddele Tilladelse til, at der i videnskabeligt Diemed sælges enkelte Stykker af fredet Bildt i Fredningstiden, og at der i samme Diemed indsamles Eg i de i §§ 6, 7 og 8 omhandlede Strækninger.

§ 45. Hvor ifølge en særskilt kongelig Resolution eller dermed ligestillet Beslutning en bestemt Bildtsort er fredet det hele Aar, eller hvor der maatte være udstedt Forbud mod Fangst af Bildt eller mod Benyttelsen af visse Fangstredskaber eller Fangstmaader, som ikke er forbudt i nærværende Lov, skal det have sit Forblivende med de særskilte Bestemmelser indtil Udgangen af det i Resolutionen satte Tidsrum.

§ 46. Foruden det almindelige Politi fungerer de offentlig ansatte Skogfunktionærer som Jagtpoliti, hver inden sit Distrikt.

§ 47. Nærværende Lov træder i Kraft 1ste Juli 1900.

Fra Lovens Ikrafttræden ophæves følgende Bestemmelser:

Christian V's norske Lov, 5te Bog, 10 Kapitel, forsaavidt Bestemmelserne i dette Kapitel ikke allerede er ophævede.

Christian V's norske Lov 3—14—38 om Grundeierens Eneret til Høse og Fiske samt 5—12—15 og 16 om Sælevede.

Lov af 20de August 1842 Kapitel 22 § 11.

Lov af 30te August 1842 om Fredning af Eg- og Dunvær samt Edderfugle med Tillægslov af 3dje Mars 1860.

Lov af 22 Juni 1863 om Udryddelse af Rovdyr og Fredning af andet Bildt.

Lov af 26de Mai 1877 om Udsendingers Afgang til Jagt.

Lov af 29de Mai 1879 om Præmie for Udryddelse af Ræv.

Lov af 20 Mai 1882 om Forandringer i sidstnævnte Lov.

Lov af 29de Mai 1886 om Selvfud og andet Gildre samt Udlægelse af Gift.

20 Mai. Lov af 29de Juni 1889 om Forandring i Fredningstiden for
No. 2. Bildren.

Lov af 30te Mai 1894 indeholdende Forandring i og Tillæg
til Lov angaaende Udryddelse af Rovdyr og Fredning af
andet Bildt af 22 Juni 1863.

Lov af 30 Mai 1894 om Fredning af Hjort.

Lov af 9de Juni 1894 om Ansvar for Skade paa Bøfæ ved
Hund og om Optagelse af Hund m. v., forsaavidt angaar
Lovens § 3, 2det, 3dje, 4de og 5te Paragraf —

samt alle de i Medhold af forannævnte Love udfærdigede kongelige
Resolutioner angaaende Jagt og Fangst, saafremt de ikke ifølge
nærværende Lov fremdeles skal være gjældende.

Thi have Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antage
og bekræfte denne Beslutning som Lov under Vor Haand og
Rigets Segl.

Givet paa Stockholms Slot den 20de Mai 1899.

D s c a r.

(L. S.)

J Statsministerens Fravar
Einar Løchen.

Lehmann.

20 Ma.
No. 3.

Lov

om Ophævelse af Afgang til at betinge Forkjørsret i
visse Tilfælde m. v.

Vi Ds car, af Guds Naade Konge til Norge og Sverige,
de Gothers og Venders,

Gjøre vitteligt: At Os er bleven forelagt det nu for-
samlede ordentlige Storthings Beslutning af 8de Mai dette Aar,
saalydende:

§ 1. Ved Bortleie eller Afhændelse af Jord, Grund eller
Hus saavel som ved Udleie af Husrum skal det være Udleieren eller
Afhænderen forbudt at betinge sig eller andre Forkjørsret eller
paabinde nogen Salgspligt med Hensyn til Fisk eller Fiskeprodukter;
ved Bortleie eller Udleie som ovenfor nævnt skal det derhos paa
de i § 3 omhandlede Fiskevær være Udleieren forbudt at betinge
Leien erlagt i Fisk eller Fiskeprodukter.

Handles herimod, er Overenskomsten forsaavidt ugyldig.

Eier eller Udleier af Jord, Grund, Hus eller Husrum, som

har overtraadt eller omgaaet foranstaaende Forbud, dømmes til 20 Mai.
Bøder, der tilfalder Stedets Kommunekasse. No. 3.

Sag af denne Betskaffen anlægges som Politisag efter Klage fra nogen, mod hvem Krav paa Forkjørsret eller Salgspligt har været fremfat.

§ 2. Det i § 1 indeholdte Forbud mod Betingelse af Forkjørsret eller Paabindelse af Salgspligt med Hensyn til Fisk eller Fiskeprodukter gjælder ogsaa, med det der fastsatte Ansvar, hvor Eieren ved Overenskomst, ældre end den ved nærværende Lov ophevede Lov af 6te Juli 1892, er bunden til at forbeholde Tredemand en saadan Ret.

Saafernt saadan Forkjørsret eller Salgspligt ved Salg af Eiendom, foregaaet for nævnte Lov af 6te Juli 1892, er paahæftet samme som en stedsvarende Hæftelse, skal Eieren være berettiget til at forlange Hæftelsen afløst mod Erstatning til den Berettigede, bestemt ved Skjøn efter forudgaaende Forligsmægling.

§ 3. Naar Fiskere, der under Fiske tiden har søgt, eller agter at søge Tilhold paa Fiskevær i Romsdals, Nordmør eller Fjosens Fogderier eller paa de inden Kristiansunds Grænse liggende Fiskevær, finder den Leie usforholdsmæssig høi, som afkræves for Brugen af Hus og for Afgang til Været, kan Leien for samtlige de til Været søgende Fiskeres Bedkommende, som Væreieren giver Afgang til Været, bestemmes ved Skjøn, naar mindst 5 Vaadlag forlanger det.

Skjønnet skal ogsaa under de samme Betingelser kunne omfatte Betalingen for Salteplads, som af Væreieren maatte tilstaaes nogen.

Afgang til at forlange optaget saadanne Skjøn som i denne Paragraf omhandlet tilkommer ogsaa ethvert Kommunestyre, som deri finder at have Interesse.

§ 4. Til det i § 3 omhandlede Skjøn gives alle Bedkommende Varjel med mindst 14 Dages Frist gennem Indkaldelse, som opslaaes paa Været og indrykkes i tvende Blade efter Skjønnsadministrators Bestemmelse. Væreieren maa særskilt varjles.

Forligsmægling finder ikke Sted.

Overfjøn kan kræves af Væreieren eller af mindst 5 Vaadlag eller af ethvert Kommunestyre, som deri finder at have Interesse; det maa i Tilfælde være forlangt inden 14 Dage fra Underfjønnetts Afholdelse og afholdes med samme Varjel og med samme Indkaldelsesmaade som for Underfjønnet bestemt.

Skjønnet gjælder for et Tidsrum af 5 Aar.

§ 5. Ved saavel Under- som Overfjøn efter §§ 2 og 3 erlægges ingen Betaling til Statskassen. De øvrige Omkostninger udredes ved Underfjøn af den, der har forlangt det. Ved Overfjøn afgjør Skjønretten, hvilken af Parterne Omkostningerne skal paahvile.

20 Mai.
No. 3.

§ 6. Lov om Ophævelse af Afgang til at betinge For-
kjøbsret i visse Tilfælde m. v. af 6te Juli 1892 og Tillægslov
til samme af 26de Juni 1893 sættes herved ud af Kraft. De
ved forstnævnte Lovs § 4 ophævede Lovbestemmelser, som giver
Forbuddrotten Forkjøbsret til Leilendingens Varer, vedbliver at være
ude af Kraft.

Thi have Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antage
og bekræfte denne Beslutning som Lov under Vor Haand og Ri-
gets Segl.

Givet paa Stockholms Slot den 20de Mai 1899.

Oscar.

(L. S.)

I Statsministerens Fravær
Einar Løchen.

Lehmann.

20 Mai.
No. 4.

Lov

indeholdende Forandringer i Lov af 6te August 1897
om Indskrænkning af Arbeidstiden i Bagerier m. v.

Vi Oscar, af Guds Naade Konge til Norge og Sverige,
de Gothers og Venders,

Gjøre bitterligt: At os er bleven forelagt det nu for-
samlede ordentlige Storthings Beslutning af 9de Mai dette Aar,
saalydende:

Efternævnte Paragrafer i Lov af 6te August 1897 om Ind-
skrænkning af Arbeidstiden i Bagerier m. v. skal herefter lyde
saaledes:

§ 1. Al Brødbagning skal være forbudt paa Søndage og
andre Helligdage, disse regnede fra den foregaaende Dags Aften
kl. 6 til vedkommende Søn- eller Helligdags Aften kl. 12.
Denne Bestemmelse skal dog ikke være til Hinder for, at Suren
kan lægges kl. 12. Forbudsbestemmelsen skal ikke have Anven-
delse paa Bagermestrenes personlige Arbejde paa Tordag eller
andre Helligaftener indtil kl. 8.

§ 5. Overtrædelse af denne Lov straffes med Bøder fra 10
til 500 Kroner, der tilfalder Stedets Kommunkasse.

Sager, der reiser sig af Overtrædelse af denne Lov, behandles
som Politisager.

Thi have Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antage 20 Mai. og bekræfte denne Beslutning som Lov under Vor Haand og Ri- No. 4.
ges Segl.

Givet paa Stockholms Slot den 20de Mai 1899.

Döscar.

(L. S.)

Statsministerens Gravær

Einar Løchen.

Lehmann.

Lov

om Afgift af Arb.

20 Mai.
No. 5.

Vi Döscar, af Guds Naade Konge til Norge og Sverige, de Gothers og Venders,

Gjøre bitterligt: At Os er bleven forelagt det nu forsamlende ordentlige Storthings Beslutning af 8de Mai dette Aar, saalydende:

Kapitel 1.

Almindelige Bestemmelser om Afgiftspligten og Afgiftens Beregning.

§ 1. Af fast Gods med Tilbehør samt af Rettigheder over faadant Gods bliver Arveafgift at erlægge:

1. naar Godset er beliggende inden Rigets Grænser;
2. naar Arveladeren ved sin Død havde Bopæl inden Riget, og der i det fremmede Land, hvor Godset er beliggende, ikke svares Arveafgift af samme.

Af andre Arvemidler bliver uden Hensyn til, hvor Midlerne befinder sig, Arveafgift at erlægge, forsaavidt Arveladeren ved sin Død havde Bopæl inden Riget.

§ 2. Afgiften erlægges af Arvens Nettobeløb. Til Fradrag kommer Gjæld, Omkostningerne ved Arveladerens Begravelse samt, forsaavidt angaar de i denne Lovs Kapitel II omhandlede Boer, Omkostningerne ved Boets Opgjør; derimod kommer Afgiftens eget Beløb ikke til Fradrag.

Skal der, naar Arveladeren var bosat i Udlandet, erlægges Afgift af fast Gods inden Riget, bliver alene at fradrage den paa Godset hvilende Pantegjæld.

§ 3. Forpligtelsen til at erlægge Afgift indtræder i Almindelighed ved Arvefaldet.

Af Arvemidler, der skal tilfalde nogen under en Betingelse, eller som Arvingen skal erholde ved et senere Tidspunkt end Arvefaldet, pligtes Afgift først, naar Betingelsen eller det paagjældende Tidspunkt indtræder.

20 Mai.
No. 5.

§ 4. Naar et Arvebeløb er behestet med Pension eller Udbyttet af samme for kortere eller længere Tid skal tilfalde nogen, der ikke bliver Kapitalens Eier, bliver denne sidste, forsaavidt angaar Kapitalen eller et Beløb modsvarende Pensionens 25-dobbelte Beløb, først afgiftspligtig ved det Tidspunkt, Pensionen eller Indtægtsnydhelsen ophører.

§ 5. Værdien af Livrenter, livsvarige Brugsrettigheder og andre Indtægtsnydhelser, der er indskrænkede til den Berettigedes eller en anden Persons Levetid, bestemmes efter den Persons Alder, ved hvis Død Nydhelsen ophører. Værdien sættes, hvis Vedkommendes Alder, naar Afgiftspligten indtræder, er 15 Aar eller derunder, til det

	over 15 Aar indtil 25 Aar,	til det	18-dobbelte
= 25	—	35	—
= 35	—	45	—
= 45	—	55	—
= 55	—	65	—
= 65	—	75	—
= 75	—	80	—
= 80	—	, til det dobbelte af Nydhelsens aarlige Beløb.	

§ 6. Hvis Varigheden af en Indtægtsnydhelse, der tilkommer en enkelt Person eller flere Personer i Fællesskab, er afhængig af flere Personers Levetid paa den Maade, at Nydhelsen ophører ved en hvilken som helst af de nævnte Personers Død, bestemmes Kapitalværdien efter § 5, idet den ældste Persons Alder lægges til Grund for Beregningen.

Skal en Indtægtsnydhelse af samme Art ophøre ved den længstlevende Persons Død, sker Beregningen paa Grundlag af den yngste Persons Alder.

§ 7. Ved stedsevarende Indtægtsnydhelser beregnes Arveafgiften af det 25-dobbelte af Nydhelsens aarlige Beløb.

Kapitalværdien af Indtægtsnydhelser, hvis Varighed er begrænset til et bestemt Tidsrum, bestemmes efter den som Anhang til nærværende Lov foiede Tabel. Er Nydhelsens Varighed desuden afhængig af en eller flere Personers Levetid, bliver herunder at iagttage, at den Kapitalværdi, der fremgaar af en Beregning efter Reglerne i §§ 5 og 6, ikke overskrides.

Kapitalværdien af Indtægtsnydhelser af ubestemt Varighed sættes — forsaavidt ikke Reglerne i §§ 5 og 6 kommer til Anvendelse — til det 5-dobbelte af Nydhelsens aarlige Beløb. Dog bliver Værdien, hvis det kan godtgøres, at Nydhelsen ikke vil være over eller under et vist Tidsrum, ikke at ansætte over eller under det Beløb, som vilde fremkomme ved Anvendelsen af den nærværende Lov vedføjede Tabel paa en til det paagældende Tidsrum begrænset Nydhelse.

§ 8. Er en Indtægtsnydhelse tillagt flere Personer efter

hinanden, bliver Afgift i Overensstemmelse med foranstaaende Reg- 20 Mai.
ler at beregne hver Gang, en ny Person bliver berettiget til No. 5.
Indtægten.

Afgiftsatsen bestemmes efter det Forhold, hvori vedkommende staar til Arveladeren, og Afgiftspligten indtræder for hver enkelt Arving ved det Tidspunkt, da den paagældende Indtægtsnydelse tilfalder ham.

§ 9. Naar Gods tilhørende Stamhuse eller Fideikommisser gaar over til ny Indehaver, beregnes Arveafgift overensstemmende med Reglerne i § 5. Afgiftsatsen bestemmes efter Slægtskabsforholdet mellem den sidste Indehaver af Godset og Erhververen.

§ 10. Dphorer en Indtægtsnydelse, forinden 1 Aar er hængaaet, ansættes Kapitalværdien efter Nydelsens virkelige Varighed. Er Afgiften allerede betalt, bliver det for meget erlagte at tilbagebetale Vedkommende.

§ 11. Det aarlige Beløb af en Renteindtægt, hvis Størrelse ikke er paa det rene, ansættes til 4 pCt.

§ 12. Naar længstlevende Egtfælle, der i Henhold til Testamente hensidder med sit og Forstafødtes Fællesbo udfikstet, i levende Live uden dertil at være forpligtet gjør Udbetalinger af Boet til nogen af forstafødtes Arvinger, mod at vedkommende frasælber Arav paa Arv efter forstaføde, skal Arvesalddet for de udbetalte Midlers vedkommende ansees foregaaet og Forpligtelse til at erlægge Afgift af samme indtræde ved det Tidspunkt, da Udbetalingen finder Sted.

§ 13. Har Egtfæller i en fælles sidste Viljeserklæring indsat Slegtninger af den ene eller begge Egtfæller til Arvinger, og det er ubist, fra hvilken af Egtfællerne Arven hidrører, skal Arven ansees som kommende fra den med den Afgiftspligtige nærmest beslegtede Egtfælle, saa langt dennes Lod rækker.

Kapitel 2.

Angaaende Afgiftens Erlæggelse i Boer, der behandles af den offentlige Skifteret eller af overordentlige Skifteforvaltere (herunder Testamentsfuldbyrdere).

§ 14. Naar offentligt Skifte foretages eller Boet behandles af overordentlige Skifteforvaltere, sker Afgiftens Berægning paa Grundlag af Skifteopgjøret.

§ 15. Skifteforvalteren (den ordentlige eller overordentlige) har at afholde Afgiften af Boets Midler og er ansvarlig for, at Afgiften ved Boets Slutning bliver erlagt. Naar Afgiftspligten efter Bestemmelserne i §§ 3, 4 og 8 først indtræder ved et senere Tidspunkt end Boets Slutning, bør der stilles Sikkerhed for den yderligere Afgift, der kan blive at erlægge.

Er Afgiften ved Skifteforvalterens Foræmmelse helt eller delvis ikke bleven betalt, kan det offentlige hos hver enkelt Ar-

20 Mai. No. 5. ving indtale den paa ham faldende Afgift eller holde sig til Skifteforvalteren for det hele uberigtigede Beløb.

§ 16. Overordentlige Skifteforvaltere har, naar det under deres Bestyrelse staaende Bo henstaar udluttet over 1 Aar efter Dødsfaldet, til vedkommende Oppebørselsbetjent at indsende Indberetning om Grunden til, at Slutning ikke har fundet Sted. Saadan Indberetning bliver senere aarlig at gjentage, saa længe indtil Skiftebehandlingen er tilendebragt.

Ved Boets Slutning har de overordentlige Skifteforvaltere til Oppebørselsbetjenten at indbetale den pligtige Afgift og samtidig at indlevere en fuldstændig Udskrift af Skifteopgjøret. De er tillige forpligtede til paa Forlangende at meddele Oppebørselsbetjenten alle Oplysninger, der kan være af Betydning ved Afgiftens Bestemmelse.

Kapitel 3.

Angaaende Afgiftens Erlæggelse i Boer, der uden Skiftebehandling overtages af Arvingerne.

§ 17. Naar myndig og nærværende Arving selv overtager Arven eller flere Arvinger deler sig imellem uden Skifterettens Mellemkomst, beregnes Afgiften efter Arvens Beløb ved Arvesfaldet eller det senere Tidspunkt, da Afgiftspligten opstaar.

Arvingerne drager selv Ansvar for Afgiftens rigtige Erlæggelse og hester for den pligtige Afgift en for alle og alle for en uden Hensyn til, om der pligtes Afgift af den dem selv tilfaldne Arv eller ikke. Personer, der alene er tillagt bestemte Gjenstande eller Summer eller en vis Indtægt, hester dog kun for den Afgift, der pligtes af de dem selv tilfaldne Midler.

§ 18. I Boer, hvor Afgift kan blive at svare, skal Arvingerne inden en Frist af seks Maanedes fra Arvesfaldet til Oppebørselsbetjenten indlevere Arveanmeldelse. Rigtigheden af dennes Indhold bekræftes af Arvingerne paa Vere og Samvittighed. I det i § 12 omhandlede Tilfælde skal Arveanmeldelse indleveres, saasnart Afgiftspligt indtræder.

Arveanmeldelsen skal indeholde:

1. En fuldstændig Fortegnelse over Boets Aktiva og Passiva.
2. En udtømmende Forklaring om de Forhold, der er bestemte ved Afgiftens Fastsættelse.

Forjaavidt der er udstedt Proklama, som endnu ikke er udløbet, og Gjælden af den Grund ikke med Bestemthed kan opgives, skal Tillægsanmeldelse herom afgives, saasnart Proklamaet er udløbet. Kan af andre Grunde ikke alle nødvendige Oplysninger meddeles paa det Tidspunkt, da Arveanmeldelsen indgives, skal yderligere Anmeldelse afgives, saasnart dertil er Anledning.

De nærmere Bestemmelser om Arveanmeldelsens Form gives af vedkommende Regjeringsdepartement.

§ 19. Saafremt i et Bo Arveafgift alene pligtes af Perso-

ner, hvem bestemte Gjenstande eller Summer eller en vis Indtægt ^{20 Mai.} er tilfaldt, kan Arveanmeldelsen begrænses til at omfatte den ^{No. 5.} afgiftspligtige Del af Boet.

§ Boer, der er under den afgiftspligtige Størrelse, er det tilstrækkeligt, at der meddeles en summarisk Opgave over Boets beholdne Formue.

§ 20. Fristen for Arveanmeldelsens Indgivelse kan af Finansdepartementet tillades forlænget, forsaavidt særegne Grunde gjør det paatrævet.

§ 21. Forpligtelsen til at afgive Arveanmeldelse paahviler alle Arvinger i Forening uden Hensyn til, om de har at svare Afgift af den dem tilfaldne Arv eller ikke. Forsaavidt det er forbundet med usforholdsmæssigt Besvær at opnaa nogen Arvings Medvirkning ved Arveanmeldelsens Udfærdigelse, kan den afgives af de øvrige Arvinger. Den bliver da at ledsage af en Forklaring om de Omstændigheder, der har bevirket, at den ikke er understrebet af samtlige Arvinger.

Er nogen Arving mindreaarig, skal Arveanmeldelsen tillige underskrives af dennes Kurator.

Har Arvingerne bemyndiget en eller flere Personer til at foretage Boets Deling, kan Arveanmeldelsen paa deres Begne udfærdiges af vedkommende Befuldmægtigede.

§ 22. Arvingerne har i Arveanmeldelsen efter bedste Skjønende at angive Værdien af Formuesgjenstande, der ikke bestaar i kontante Midler.

Finder Arvingerne ikke selv at kunne afgive de fornødne Skjøn til Værdisættelse af faste Eiendomme eller andet Arvegods, kan de lade Værdisættelserne udføre af tvende troværdige Mænd. Dersom Arvingerne ikke efterkommer Forpligtelsen, eller hvis den af dem eller af Mænd paa deres Begne afgivne Værdiansættelse ikke godtages af Oppebørselsbetjenten, og Enighed med Arvingerne ikke opnaaes, er Oppebørselsbetjenten berettiget til med Departementets Samtykke at lade vedkommende Formuesgjenstand værdisætte ved en Takstationsforretning.

Denne, der afholdes uden forudgaaende Forligsmægling og uden Stævning til Arvingerne, berammes af Dommeren efter Begjæring fra Oppebørselsbetjenten, der har at godtgjøre, at en af de afgiftspligtige Arvinger mindst fire Uger forud er meddelt skriftlig Underretning om, at Taksten vil blive begjæret afholdt. Om Tidspunktet for Takstens Holdelse skal Dommeren i umiddelbar Forbindelse med Berømmelsen underrette den af de afgiftspligtige Arvinger, hvem den ovennævnte Meddelelse har været givet.

Overtakst kan afholdes efter Foranledning af enhver af Parterne.

§ 23. Omkostningerne ved den i forrige Paragraf omhandlede Takst bæres af Arvingerne, saafremt enten disse har undladt at efterkomme Forpligtelsen til Værdiangivelse eller den ved Taksten

20 Mai. fremkomne Ansættelse er mere end $\frac{1}{5}$ høiere end den fra Arving-
No. 5. gerne hidrørende Værdiangivelse.

Omkøstningerne ved Overtakst bæres af Arvingerne, naar Overtaksten er begjæret af dem, og der ikke ved samme opnaaes nogen lavere Ansættelse.

§ 24. Finder Oppebørselsbetjenten ikke at kunne godtage Værdiangivelsen for uvise Fordringer og andre Formuesgjenstande, hvis Værdi ikke straks lader sig bestemme, kan han indkræve Afgiften af den angivne Værdi og forbeholde Berigtigelse af Værdiangivelsen i Forbindelse med deraf flydende Efteropkrævning eller Tilbagebetaling af Afgift, naar det har vist sig, til hvilken Værdi den paagjældende Fordring eller Formuesgjenstand kan ansættes.

§ 25. Oppebørselsbetjenten har at prøve Arveanmeldelsens Rigtighed og Fuldstændighed i enhver Henseende.

Enhver Arving er uden Hensyn til, om han pligter Afgift af den ham tilfaldne Arv eller ikke, forpligtet til paa Forlangende at meddele de Oplysninger, der kan være af Betydning ved Afgiftens Bestemmelse. Den samme Forpligtelse paahviler mulige af Arvingerne valgte Befuldmægtigede.

Testamenter, Gavebreve og andre Dokumenter, der foresindes i et Bo, og som kan være af Betydning ved Afgiftens Beregning, skal paa Forlangende forelægges Oppebørselsbetjenten.

§ 26. Naar Afgiften af Oppebørselsbetjenten er udregnet, skal han meddele vedkommende Afgiftspligtige en Beregning, som angiver Beløbet af den afgiftspligtige Masse saavel som af hver enkelt Arv, Slegtstabsforholdet samt det Afgiftsbeløb, der skal erlægges af hver enkelt Afgiftspligtig. Samtidig meddeles de Afgiftspligtige fornøden Underretning med Hensyn til Afgiftens Indbetaling.

§ 27. Afgiften forfalder til Betaling 1 Aar efter Arvefaldet, for de i §§ 3, 4 og 8 omhandlede Tilfælde vedkommende dog ikke før fire Uger efter det Tidspunkt, da Afgiftspligten efter Bestemmelserne i de nævnte Paragrafer indtræder. I det i § 12 omhandlede Tilfælde forfalder Afgiften til Betaling fire Uger efter det Tidspunkt, da Afgiftspligten indtræder.

Fra Forfaldstid, indtil Betaling sker, erlægges af Afgiftens Beløb 5 % aarlig Rente.

§ 28. Er der i Boet udstedt Proklama, kan Arvingerne forlange Udsættelse med Betalingen af Afgiften indtil fire Uger efter Proklamaets Udløb, selv om det i foregaaende Paragraf nævnte Tidspunkt derved overskrides.

Finansdepartementet kan, naar Omstændighederne gjør det paakrævet, mod saadan Sikkerhed, som det finder tilstrækkelig, tilstaa Udsættelse med Afgiftens Erlæggelse.

I alle Tilfælde bliver Renter af Afgiftsbeløbet at erlægges fra den i § 27 fastsatte Forfaldstid.

§ 29. Finansdepartementet har Udgang til, hvor en noi- 20 Mai.
agtig Beregning af de for Afgiftens Størrelse bestemmende Værdier No. 5.
vilde støde paa særlige Banfeligheder, at godtage som fuld Arve-
afgift en Affindelsessum bestemt ved Overenskomst med vedkommende
Afgiftspligtige.

Naar Arveafgift skønnes at være uerholdelig, er Finans-
departementet berettiget til at frasælde Arabet paa samme.

§ 30. De Forpligtelser, der ved Bestemmelserne i dette
Kapitel er paalagt Arvinger i Boer, hvor Arveafgift bliver at
svare, skal ogsaa paahvile en længstlevende Egtesælle, som stifter
med Forstafødtes Arvinger, eller som gjør Udbetaling til nogen af
disse, mod at Vedkommende frasælder Arab paa Arv efter Forstafødte.

Kapitel 4.

Forforskjellige Bestemmelser.

§ 31. Ethvert Dødsfald bliver straks af Afdødes nærmeste
Slegtninger eller andre vedkommende, som maatte være tilstede, at
anmelde for Skifteretten, der antegner Anmeldelsen i en dertil ind-
rettet Protokol. I Landdistrikterne er det tilstrækkeligt, at Anmel-
delsen sker til Lensmanden, som har at gjøre Indberetning til
Sorenskrivener om anmeldte Dødsfald mindst én Gang maanedlig.

§ 32. Skifteretten har at afgive Opgaver over afgiftsplig-
tige Boer og at indbetale oppebaaren Afgift overensstemmende med
af vedkommende Departement givne nærmere Regler.

§ 33. Arveafgift, der ikke betales ved Forfaldstid, kan ind-
drives ved Udpantning hos en eller flere af de for Afgiften an-
svarlige Personer i disses egen Formue eller i Boets Midler.

Det samme gjælder de i § 23 omhandlede Omkostninger.

§ 34. Undladelse af at afgive behørig Arveanmeldelse saa-
velsom Undladelse af at afgive den i § 31 forestkrevne Anmeldelse
straffes med Bøder efter Forelæg af Finansdepartementet.

Undlader Vedkommende efter ilagt Bod fremdeles at efter-
komme sine Forpligtelser, kan han paany ilægges Bøder.

Sager, der reiser sig af Overtrædelser af den heromhandlede
Art, behandles politiretsvis.

§ 35. Den, der i Arveanmeldelse eller i andre Tilfælde,
hvor det Offentlige ifølge denne Lov har Arab paa Oplysninger,
afgiver falsk Forklaring, straffes efter den almindelige borgerlige
Straffelov. Det samme gjælder med Hensyn til svigagtig Unddra-
gelse af Erlæggelse af behørig Arveafgift. Paatale finder kun Sted
efter Begjæring af Finansdepartementet.

§ 36. Nærværende Lov træder i Kraft den 1ste Juli 1899
og er gjældende forsaavidt og i den Udstrækning, hvori Arveafgift
til enhver Tid er paabudt.

Fra det nævnte Tidspunkt ophæves Forordningen af 12te
September 1792 angaaende Afgift af Arv og Lov af 28de April
1866 indeholdende Tillæg til samme Forordning.

Tabel

over Kapitalværdien af en til et bestemt Tidrum begrændset Indtægtsnydelse til en aarlig Værdi af Kr. 1,00. (Til Lovens § 7.)

Aare- nes Antal.	Kapitalværdi.		Aare- nes Antal.	Kapitalværdi.		Aare- nes Antal.	Kapitalværdi.		Aare- nes Antal.	Kapitalværdi.	
	Kr.	Dre.		Kr.	Dre.		Kr.	Dre.		Kr.	Dre.
1	1	0,00	22	15	02,9	43	21	18,6	64	23	88,7
2	1	96,2	23	15	45,1	44	21	37,1	65	23	96,9
3	2	88,6	24	15	85,7	45	21	54,9	66	24	04,7
4	3	77,5	25	16	24,7	46	21	72,0	67	24	12,2
5	4	63,0	26	16	62,2	47	21	88,5	68	24	19,4
6	5	45,1	27	16	98,3	48	22	04,3	69	24	26,4
7	6	24,2	28	17	33,0	49	22	19,5	70	24	33,0
8	7	00,2	29	17	66,3	50	22	34,2	71	24	39,5
9	7	73,3	30	17	98,4	51	22	48,2	72	24	45,6
10	8	43,5	31	18	29,0	52	22	61,8	73	24	51,6
11	9	11,1	32	18	58,9	53	22	74,8	74	24	57,3
12	9	76,0	33	18	87,4	54	22	87,3	75	24	62,8
13	10	38,5	34	19	14,8	55	22	99,3	76	24	68,0
14	10	98,6	35	19	41,1	56	23	10,9	77	24	73,1
15	11	56,3	36	19	66,5	57	23	22,0	78	24	78,0
16	12	11,8	37	19	90,8	58	23	32,7	79	24	82,7
17	12	65,2	38	20	14,3	59	23	43,0	80	24	87,2
18	13	16,6	39	20	36,8	60	23	52,8	81	24	91,5
19	13	65,9	40	20	58,5	61	23	62,4	82	24	95,7
20	14	13,4	41	20	79,3	62	23	71,5	83	24	99,7
21	14	59,0	42	20	99,3	63	23	80,3	84	25	00,0
										og mere	

Thi have Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antage og bekræfte denne Beslutning som Lov under Vor Haand og Rikets Segl.

Givet paa Stockholms Slot den 20de Mai 1899.

D s c a r.

(L. S.)

J Statsministerens Fravær

Einar Løchen.

Behmann.

Udgiver: E. R. Bækmann.

Grøndahl & Søns Bogtrykkeri. Kristiania.